

"כל נדיב לב הביאו וגו' וכל איש אשר הניף תנופת זהב"
הנותן צדקה לשם שמיים - נותן את נדבתו למתן בסתר אבל מי שמתיהר ומתגאה בנדבתו נותן לבית כנסת דבר שלם וגדול וכך היה במשכן - "כל נדיב לב - הביאו חח ונזם" - הביאו דברים קטנים שהלך לצורך אבל "כל איש אשר הניף" שמתגאה ומנופף שכולם יראו - "תנופת זהב" - הביא תנופת זהב שלם.

צדיקים

אנקוד'ה

דוד המלך אומר בתהילים "עד אנא תסתיר את פניך ממני עד אנה אשית עצות בנפשי" אומר אחד הצדיקים - אתה יודע מתי אני אפסיק את ההסתר פנים - מתי שייגמרו לך העצות.

"ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צווה ה' לאמר"

לכאורה למה כתוב פעמיים את המילה "לאמר", אלא אפשר לתרץ על פי רש"י שכותב על הפסוק "כאשר צווה השם" - "לי - לאמר לכם", וכתוב שמשה היה מצטער על זה שלא הביא נדבה למשכן - ומובא שענה לו הקב"ה שעצם האמירה לישראל להביא נדבות - זהו הנתניה, וזהו הפירוש כאן - זה הדבר אשר צווה ה', לי - דהיינו התרומה שלי - היא "לאמר לכם" - היא עצם האמירה לכם.

מהרי"א אסאד

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם"

לכאור' מצוות שבת אינו בבחינת עשיה אלא רק שביתה ממלאכה, מה הפירוש "לעשות אתם"? אלא עונה הרה"ק מווראקי ש"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" - שיהיו כולם כאיש אחד בלב אחד - וזה מה ש"צוה ה' לעשות אותם" - להישאר באחדות, ואהבת ישראל אפשר להגיע על ידי שפלות עצמו - שעל ידי כך רואה את כולם כאנשים טובים, וזה גם מה שכתוב בפסוק "ויקהל משה את בני ישראל" - "בני" זה בחינה יותר נמוכה - אני בן של.. שהמעלה שלי הוא זה שאני בן של ה' ולא בגלל המעלות

כתוב בהלכה שבחודש ניסן "אין עוברין על פניהן" - אין אומרים תחנון (נפילת אפים) אומר האמרי חיים - אין עוברין על פניהם - יהודי אסור לו ללכת עם פנים נפולות ובעצבות.

אמרי חיים

"החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה"

בהלכה מוזכר שכל חודש ניסן אסור לצום למעט ראש חודש וכל השנה זה הפוך שבראש חודש אסור לצום אבל כל החודש כן מותר לצום, וזה מרומז בפסוק: החודש הזה - חודש ניסן "לכם ראש חדשים" - הוא כמו ראשי חדשים שאסור לצום כל החודש אבל "ראשון" - היום הראשון - "הוא לכם לחדשי השנה" - הוא כמו כל שאר השנה שמותר לצום בראש חודש כמו ראש חדשים.

צדיקים

"חודש אשר ישועות בו מקיפות"

מה הכוונה "מקיפות"? אלא חודש אדר ראשי תבות "אני די רופאך, וכן אייר ר"ת אני י-י רופאך.

צדיקים

"דיים והותר"

דיים - הינו מרומז על מידת ההסתפקות במועט, והותר - היינו בהרחבה, וזהו הכוונה "דיים" - מי שמסתפק במועט - "והותר" - נושע ברחבות.

צדיקים

"וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר ציווה השם ויברך אותם משה"

עם ישראל עשה "כאשר צווה ה'" ועדיין משה רבנו בירך אותם, התורה מלמדת אותנו להודות, אם הב"ב עשתה איזה מאכל טוב, לא לחשוב שבגלל שזהו תפקידה לבשל, לנקות וכדומה - אין צורך להודות לה אלא אדרבה - תודה לה ותברך אותה.

צדיקים

להבחין בחסרונות עצמם עליהם להשתקף בזולת, אם יסתכלו רק על עצמם - יקשה להם מאד להבחין בחסרונותיהם

תולדות יעקב יוסף

עניינים שונים

אותיות י'ס' יע' פ' צ' האות י'ס' היא האות היחידה שסגורה לגמרי (למעט אותיות סופיות) ומיד לאחר מכן מופיעים האותיות יע' פ' צ' מי שסוגר עיניים ופה - הוא צדיק.

צדיקים

"למה יאמרו הגויים"

כשקורה משהו ליהודי - הוא לא שואל שאלות - כי ככה הקב"ה רצה, אבל לעומת זאת גויים יתחילו לשאול שאלות - למה דווקא לי וכו' "למה" - יאמרו הגויים - רק הגויים יגידו.

צדיקים

כתוב בישיבתו "טרם יקראהו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע"

לכאורה יש כאן כפל לשון בפסוק (אענה, אשמע) אלא מתרץ אחד הצדיקים שבמצרכים הבסיסיים - "טרם יקראהו" - עוד לפני שמבקשים "ואני אענה" - הקדוש ברוך הוא נותן, ממשיך הפסוק "עוד" - אתם רוצים יותר מזה - "הם מדברים ואני אשמע" תתפללו, תבקשו ואני אשמע.

צדיקים

רבי ברוך מקוסוב אומר שלאכול תולעת אנשים נזהרים מאוד אך לאכול אנשים או לבייש אותם - אין להן בעיה, אומר דוד המלך בתהילים "ואנכי תולעת ולא איש" - שיתייחסו אליי כמו תולעת.

רבי ברוך מקוסוב

אנחנו מודים בברכת המזון בפיסקה "נודה לך" ואז ממשיכים "ועל הכל" - ועל כל זה - תודה השם אלוקינו - תודה שאתה אבא שלנו "אנחנו מודים לך".

צדיקים

שלי ועל ידי זה ישריש בן אדם את מידת הענווה וכך כולם יחיו באחדות, והנה על שבת כותב הזוהר "מאי שבת שמא דקודשא בריך הוא" והקב"ה לא שורה רק אצל מי שמבטל את עצמו ונמצא במידת הענווה.

בית יעקב, הרה"ק מווארקי

"אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה"

שאל הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל: לא ברור מדוע בעת שהתרים משה רבינו את בני ישראל למלאכת המשכן, ביקשו ממנו חשבון מדוקדק על התרומות, ואילו כאשר התנדבו לחטא העגל, שם תרמו זהב רב ולבסוף "ויצא העגל הזה" - מכל התרומות הרבות נוצר רק עגל קטן, ודווקא שם לא ביקשו דין וחשבון כלל! ומדוע תופעה זו חוזרת על עצמה בכל הדורות, שמגבאי הצדקה תובעים דין וחשבון, ואילו ממאספי כסף "לעגלי זהב" למינהם לא מבקשים דבר?! אלא - השיב רבי זלמן: כל יהודי בפנימיותו הוא חפץ ומחפש לעשות אך טוב. ובאמת כך מסביר הרמב"ם את הסיבה שכאשר יהודי אינו רוצה לקיים מצווה מסויימת כופין אותו עד שיאמר: "רוצה אני!" כי יהודי בפנימיותו הוא רוצה גם רוצה... לקיים מצוות! לכן בכל פעם שיהודי תורם למען מטרה חשובה - הוא דורש דין וחשבון האם נוצל כספו כראוי! לא כן הדבר כאשר אדם נכנע ליצרו הרע והוא נותן מכספו עבור "עגל הזהב" ודומיו, כבר בשעת מעשה - ליבו נוקפו על מעשהו זה ובתוך תוכו לא אכפת לו כלל אם תרומתו לא תגיע ליעדה. בפנימיותו הוא שמח אם גבאי "עגל הזהב" ימעלו קצת בתפקידם...

הגאון ר' זלמן סורוצקין

"ויעש את הכיור נחושת.. במראות הצובאות"

המגיד ממעזריטש היה אומר: צריך כל אדם לראות את הזולת כראי, כמו שהראי משקף את הצדדים הפחות יפים בו כך גם כשרואה את חסרונות הזולת - עליו להבחין בהם גם אצל עצמו וללמוד מזה איך לסלקם וזהו מאמר המשנה באבות איזהו חכם הלומד מכל אדם" לכן כשהכהנים היו באים לרחוץ את ידיהם ורגליהם ולהיטהר מכל פגם רוחני, נגיעה ופניה - היה הכיור העשוי מראות, מזכיר להם כי כדי

הגיליון לזכות ולבריאות אדונינו מורינו
ורבנו ר' יששכר דוב בן מרים שליט"א